

en Kurs af 14,75, og heraf faldt ca. to Trediedele paa de sociale Forsikringer, der her er Tale om, paa Privatfunktionær-Forsikringerne; det vil altsaa sige et samlet Beløb paa ca. 150 000 Kr. og deraf ca. 100 000 Kr. paa disse Privatfunktionær-Forsikringer. Men en Del af de Beløb, som er indbetalt af de paagældende forsikrede, er jo i Aarene 1912—15 betalt i Guldmark, og derefter efter en faldende Skala. Hvor stor en Del af disse 622 233 Mark der er indbetalt i Guldmark, skal jeg selvfølgelig ikke kunne udtale mig om, men jeg vil henstille til den højtærede Socialminister, at man ikke opgiver de Tanker, man har været inde paa før fra den danske Stats Side, at yde et Beløb til dette Beløbs Supplerings, saaledes at disse Mennesker dog holdes nogenlunde skadesløse for de betydelige Indbetalinger, de har foretaget. Man kunde maaske her gaa ud fra den Omregningsskala, som er indeholdt i en anden Lov, Loven af 22. December 1920 vedrørende Omregning af Grundbyrdeydelse m. m. Jeg vil i denne Forbindelse gerne henlede Opmærksomheden paa, at der findes enkelte Tilfælde, hvor f. Eks. tyske S sammenslutninger, som „Bankbeamter-Versicherung“, har udbetalt til Nord-slesvigere, der nu er danske Statsborgere, en Guldmarkpension, om end en reduceret, sikkert væsentligt ud fra nationalpolitiske Betragtninger, skønt den paagældende utvivlsomt ikke, da han efter Genforeningen havde ophørt at være forsikret i den paagældende tyske Institution, havde Krav derpaa.

Jeg skal derefter rette nogle Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister. Det har glædet mig ganske overordentligt, at den højtærede Indenrigsminister paa mine Henstillinger om den kommende Omordning af den nordslesvigske Administration, særlig Amtmandsembederne, Amtsassessoraterne o. s. v., har svaret, som Tilfældet er, og jeg tror, at det kun kan være gavnligt, at Spørgsmaalet er blevet rejst paa den heromhandlede Maade. Jeg glæder mig ogsaa over, at den højtærede Minister saa stærkt, som Tilfældet er, har understreget Nødvendigheden af at tage Hensyn til de historiske Grænser, til de bestaaende Amtsråd. Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i saa Henseende, og det kan ogsaa kun glæde mig, at Ministeren saa stærkt fremhævede, at man i dette Spørgsmaal maatte tage visse personlige Hensyn. Jeg er ikke i Tvivl om, at den højtærede Minister der ikke

mindst tænker paa de indfødte Slesvigere, som er overgaaet til dansk Statstjeneste og har ydet et dygtigt Arbejde i de Aar, der er gaaet. Det er tilstrækkeligt her at nævne en Mand som Amtsassessor Smith, og jeg gaar ud fra, at den højtærede Indenrigsminister, som overhovedet enhver dansk Regering, vil betragte det som en Æressag at søge, naar dette Spørgsmaal skal løses, at finde den bedst mulige Ordning, ikke mindst for en saadan Mands Vedkommende, der i Tiden før den store Krig gennem sin mangeaarige Virksomhed som juridisk Konsulent for Vælgerforeningen og paa andre Omraader har indlagt sig store og ubestridelige nationale Fortjenester.

Den højtærede Justitsminister var inde paa en Række for os meget vigtige Spørgsmaal. De fleste af disse skal jeg lade ligge, fordi der sikkert senere i Løbet af denne Samling vil blive Lejlighed til at komme tilbage til dem. Dette gælder saaledes Spørgsmaalet om Søndre Landsret, med Hensyn til hvilken den højtærede Ministers Udtalelser jo blev fremsat med et vist personligt Forbehold. Jeg anerkender naturligvis, at der her kastes et nyt Moment ind i Debatten gennem hele Umiddelbarhedsprincippet. Men der rejses ogsaa andre vidtrækkende Spørgsmaal i Forbindelse hermed, og jeg kan ikke sige andet end, at hvis de Udtalelser, som Rigsadvokat Goll har fremsat i „Eyens Venstreblad“ i et Interview den 7. November i Aar, er rigtigst gengivne, rejses der ikke saa faa Spørgsmaal, som forekommer mig at vække Betæneligheder i denne Forbindelse, ikke mindst i Betragtning af Statsfinansernes nuværende Stilling.

Der er mellem den højtærede Justitsminister og de ærede Medlemmer Hr. C. O. Pedersen og Hr. J. P. Nielsen ført en ret indgaaende Forhandling om et gammelt Stridsspørgsmaal, de sønderjydske Markhypoteker. Det er jo et Spørgsmaal, som man kan føre og blive ved at føre en lang og meget indviklet Debat om. Der vil sikkert være Enighed om, at det er overordentlig beklageligt, at hele denne Sag er kommet til at ligge, som den ligger, og de Fejl, der er begaaet her, nytter det jo neppe at skjule; men de ligger langt tilbage i Tiden, de ligger helt tilbage i den Tid, da Rigsdagspartiernes sønderjydske Udvalg forberedte den Lovgivning, som paa dette Omraade har sat saa beklagelige Frugter. Allerede i 1920, ved Behandlingen af den af mig før i